

ฉบับประมวล

ประกาศคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเก็บเบี้ยประกันภัยสำหรับการประกันภัยรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๕๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๗ (๑) แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับมติที่ประชุมคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย ครั้งที่ ๑๒/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๑ คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย จึงออกประกาศไว้ดังนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเก็บเบี้ยประกันภัยสำหรับการประกันภัยรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๕๑”

ข้อ ๒ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๒ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในประกาศนี้

“นายทะเบียน” หมายความว่า เลขาธิการคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยหรือผู้ซึ่งเลขาธิการคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยมอบหมาย “สำนักงาน”^๑ หมายความว่า สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย

“บริษัท” หมายความว่า บริษัทที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามกฎหมายว่าด้วยการประกันวินาศภัยและหมายความรวมถึงสาขาของบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศ ที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยในราชอาณาจักร

“นายหน้าประกันวินาศภัย” หมายความว่า ผู้ซึ่งซื้อหรือจัดการให้บุคคลทำสัญญาประกันภัยกับบริษัท โดยกระทำเพื่อบำเหน็จเนื่องจากการนั้น

“ตัวแทนประกันวินาศภัย” หมายความว่า ผู้ซึ่งบริษัทมอบหมายให้ทำการชักชวนให้บุคคลทำสัญญาประกันภัยกับบริษัท

^๑ เพิ่มเติมโดยข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเก็บเบี้ยประกันภัยสำหรับการประกันภัยรถยนต์ (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๖๔

“การประกันภัยรถยนต์” หมายความว่า การประกันภัยตามกฎหมายประกันภัยรถยนต์
กรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์รวมการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ และกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

ข้อ ๔ การเก็บเบี้ยประกันภัยสำหรับการประกันภัยรถยนต์ ให้บริษัทปฏิบัติตามหลักเกณฑ์
วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในประกาศนี้

การเก็บเบี้ยประกันภัยสำหรับการประกันภัยประเภทอื่น ให้บริษัทปฏิบัติตามประกาศ
นายทะเบียนว่าด้วยการเก็บเบี้ยประกันภัย ซึ่งออกตามกฎหมายว่าด้วยการประกันวินาศภัยที่มีอยู่เดิม

ข้อ ๕ บริษัทต้องจัดทำแนวปฏิบัติในการเก็บเบี้ยประกันภัยของบริษัทเป็นลายลักษณ์อักษร
โดยต้องกำหนดรายละเอียดดังต่อไปนี้เป็นอย่างน้อย

๕.๑ นโยบายการเก็บเบี้ยประกันภัย

๕.๒ นโยบายและวิธีการบริหารความเสี่ยงเกี่ยวกับเบี้ยประกันภัยที่บริษัทอาจไม่ได้รับ

ชำระ

๕.๓ ช่องทางรับเบี้ยประกันภัย

๕.๔ วิธีการแจ้งให้ผู้เอาประกันภัยชำระเบี้ยประกันภัย

๕.๕ การแต่งตั้งตัวแทนประกันวินาศภัย การมอบอำนาจเป็นหนังสือให้แก่พนักงาน
บริษัทหรือนายหน้าประกันวินาศภัยเก็บเบี้ยประกันภัยในนามบริษัท

๕.๖ หลักประกันที่บริษัทจะเรียกจากตัวแทนประกันวินาศภัย หรือผู้ได้รับมอบอำนาจ
เป็นหนังสือให้เก็บเบี้ยประกันภัยในนามบริษัท

๕.๗ วิธีการรับส่งเอกสาร รวมถึงเอกสารทางการเงิน ระหว่างบริษัทกับผู้ที่เกี่ยวข้อง
ผ่านช่องทางต่าง ๆ

๕.๘ วิธีการควบคุมให้ตัวแทนประกันวินาศภัย หรือผู้ได้รับมอบอำนาจเป็นหนังสือ

ให้เก็บเบี้ยประกันภัยในนามบริษัท นำส่งหรือออกเอกสารการรับเงินของบริษัทให้แก่
ผู้เอาประกันภัย

ให้บริษัทแจ้งแนวปฏิบัติในการเก็บเบี้ยประกันภัยให้นายทะเบียนทราบภายในวันที่
๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๒ และภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่มีการเปลี่ยนแปลงแต่ละครั้ง

แนวปฏิบัติในการเก็บเบี้ยประกันภัยต้องไม่ขัดกับข้อกำหนดตามประกาศนี้

ข้อ ๖ การเก็บเบี้ยประกันภัยในนามบริษัทให้กระทำได้โดย

(๑) ตัวแทนประกันวินาศภัยของบริษัท

(๒) นายหน้าประกันวินาศภัยที่ได้รับมอบอำนาจเป็นหนังสือจากบริษัท

(๓) พนักงานบริษัทที่ได้รับมอบอำนาจเป็นหนังสือจากบริษัท

ในกรณีผู้เอาประกันภัยชำระเบี้ยประกันภัยให้แก่พนักงานบริษัท หรือนายหน้าประกัน
วินาศภัยที่มีได้รับมอบอำนาจเป็นหนังสือจากบริษัทให้รับชำระเบี้ยประกันภัยในนามบริษัท หรือบุคคลหรือ
นิติบุคคลใด ที่บริษัทยอมรับการกระทำของบุคคลดังกล่าวโดยมอบกรมธรรม์ประกันภัยหรือเอกสารใด ๆ
ที่แสดงการรับประกันภัยของบริษัท ให้ถือว่าบริษัทได้รับชำระเบี้ยประกันภัยโดยถูกต้องแล้ว

ความในวรรคสองไม่เป็นเหตุให้บุคคลที่เกี่ยวข้องพ้นความผิดตามที่กฎหมายกำหนด

ข้อ ๗ บริษัทต้องออกเอกสารแสดงการรับเงินของบริษัทให้แก่ผู้เอาประกันภัยทุกครั้งที่มี การรับเบี้ยประกันภัย

ในกรณีที่มีการรับเบี้ยประกันภัยโดยผู้รับชำระเบี้ยประกันภัยในนามบริษัทตามข้อ ๖ บริษัทจะต้องดำเนินการให้ผู้รับชำระเบี้ยประกันภัยในนามบริษัทออกเอกสารการรับเงินของ บริษัททุกครั้ง

ข้อ ๘ บริษัทจะรับชำระเบี้ยประกันภัยที่เป็นตัวเงินได้ต่อเมื่อตัวเงินนั้นเป็นตัวเงินซึ่งพึงชำระเงิน เมื่อทวงถามหรือเมื่อได้เห็น และบริษัทต้องเรียกเก็บเงินตามตัวเงินภายในสามวันนับตั้งแต่วันที่รับตัวเงินนั้น

ข้อ ๙ เมื่อบริษัท หรือผู้รับชำระเบี้ยประกันภัยในนามบริษัทตามข้อ ๖ ได้รับชำระเบี้ย ประกันภัยจากผู้เอาประกันภัย ให้ถือว่าสัญญาประกันภัยมีผลใช้บังคับ

ทั้งนี้ ให้บริษัทเรียกเก็บเบี้ยประกันภัยและรับชำระเบี้ยประกันภัยจากผู้เอาประกันภัย ให้ครบถ้วนทุกครั้งก่อนทำสัญญาประกันภัยหรือก่อนสัญญาประกันภัยเริ่มต้นมีผลคุ้มครอง

๒ ในกรณีที่มีภัยพิบัติร้ายแรง โรคระบาดรุนแรง หรือเหตุการณ์อันใดที่ส่งผลกระทบ อย่างรุนแรงต่อสาธารณชนในพื้นที่ใด ให้สำนักงานมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และระยะเวลา ในการเก็บเบี้ยประกันภัยและรับชำระเบี้ยประกันภัยจากผู้เอาประกันภัยรถยนต์สำหรับพื้นที่นั้นได้ โดยไม่ต้องนำความในวรรคสองมาใช้บังคับ ทั้งนี้ ระยะเวลาในการเก็บเบี้ยประกันภัยและรับชำระเบี้ยประกันภัย ให้สำนักงานกำหนดได้ไม่เกิน ๑๘๐ วัน นับแต่วันที่สำนักงานประกาศกำหนด และต้องอยู่ภายในระยะเวลา ประกันภัยตามที่ระบุไว้ในตารางกรมธรรม์ประกันภัย

ข้อ ๑๐ ในกรณีผู้เอาประกันภัยเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย ให้มีสิทธิชำระเบี้ยประกันภัย ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่สัญญาประกันภัยมีผลใช้บังคับหรือเริ่มต้นมีผลคุ้มครอง

ข้อ ๑๑ ให้บริษัทจัดการให้ผู้รับชำระเบี้ยประกันภัยในนามบริษัทตามข้อ ๖ ส่งเบี้ยประกันภัย ที่ได้รับในรอบสิบห้าวันปฏิทินให้แก่บริษัทภายในสิบห้าวันนับแต่วันสิ้นรอบ ทั้งนี้บริษัทจะกำหนดรอบสิบห้าวัน ปฏิทินของผู้รับชำระเบี้ยประกันภัยในนามบริษัทแต่ละรายเป็นวันใดก็ได้

การส่งเบี้ยประกันภัยให้แก่บริษัทตามวรรคแรก ต้องเป็นเงินสดหรือตัวเงินตามที่กำหนดในข้อ ๘

ข้อ ๑๒ ให้บริษัทจัดทำสมุดทะเบียนควบคุมการเก็บเบี้ยประกันภัยเพื่อให้นายทะเบียนหรือ พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบ โดยในสมุดทะเบียนให้มีรายละเอียดอย่างน้อยดังนี้

๑๒.๑ รายชื่อและรอบระยะเวลาการส่งเบี้ยประกันภัยให้แก่บริษัทของผู้รับชำระ เบี้ยประกันภัยในนามบริษัทตามข้อ ๖ แต่ละราย

๑๒.๒ เลขที่กรมธรรม์ประกันภัยที่บริษัทออกให้เพื่อแสดงการรับประกันภัยของ บริษัท

^๒ เพิ่มเติมโดยข้อ ๔ แห่งประกาศคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเก็บ เบี้ยประกันภัยสำหรับการประกันภัยรถยนต์ (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๖๔

๑๒.๓ จำนวนเบี้ยประกันภัยค้ำรับจากผู้เอาประกันภัยซึ่งเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย และจำนวนเงินเบี้ยประกันภัยค้ำรับจากผู้รับชำระเบี้ยประกันภัยในนามบริษัทตามข้อ ๖

๑๒.๔ อายุหนี้ของเบี้ยประกันภัยค้ำรับตาม ๑๒.๓

ข้อ ๑๓ ในกรณีที่ผู้รับชำระเบี้ยประกันภัยในนามบริษัทตามข้อ ๖ ไม่ส่งเบี้ยประกันภัยให้แก่บริษัทภายในกำหนดในประกาศนี้ ให้สัญญาประกันภัยยังคงมีผลใช้บังคับต่อไป แต่ให้บริษัทบอกเลิกหรือระงับการตั้งหรือมอบหมายหรือการมอบอำนาจให้บุคคลหรือนิติบุคคลดังกล่าวเป็นผู้รับชำระเบี้ยประกันภัยนั้นเสียจนกว่าบุคคลหรือนิติบุคคลดังกล่าวจะส่งเบี้ยประกันภัยที่ค้ำชำระให้แก่บริษัทจนครบจำนวน หากบริษัทยังคงให้ผู้รับชำระเบี้ยประกันภัยในนามบริษัทนั้นเป็นผู้ชักชวน ชี้ช่อง จัดการหรือรับชำระเบี้ยประกันภัยในนามบริษัทต่อไป จะถือว่าบริษัทมีการดำเนินการที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้เอาประกันภัยหรือประชาชน

ประกาศ ณ วันที่

(ศุภรัตน์ วัฒนกุล)

ปลัดกระทรวงการคลัง

ประธานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย

หมายเหตุ : เหตุผลที่ออกประกาศฉบับนี้ เพื่อให้การเก็บเบี้ยประกันภัยสำหรับการประกันภัยรถยนต์สอดคล้องกับหลัก Cash before cover และควบคุมการนำส่งเบี้ยประกันภัยที่ตัวแทนประกันวินาศภัยและผู้ได้รับมอบอำนาจเป็นหนังสือให้เก็บเบี้ยประกันภัยในนามบริษัท จึงจำเป็นต้องออกประกาศนี้